

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci žalobce **Bobr Castor o.s.**, se sídlem Tachov, Karoliny Světlé 1509, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2014 č.j. RR/2307/14,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2014 č.j. RR/2307/14 a usnesení Městského úřadu Tachov ze dne 9.1.2013 č.j. 1627/2008-OVÚP-11 R 4624 se z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2014 č.j. RR/2307/14 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Městského úřadu Tachov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 9.1.2013 č.j. 1627/2008-OVÚP-11 R 4624 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnuto, že *„žádost žalobce o obnovu řízení ukončeného územním rozhodnutím o umístění stavby: „Zázemí pro cyklisty a služby pro cestovní ruch v Tachově, Pobřežní ulici“ na pozemcích č. 3371, 3354/1, 3354/2, 3361 v katastrálním území Tachov je právně nepřípustná a řízení o žádosti o obnovu se zastavuje“*.

II. Žaloba.

Žalobce vlastní odůvodnění žaloby rozčlenil do tří částí: „III. Nepřezkoumatelnost“, „IV. O doručení“ a „V. Nezákonnost“.

V části „III. Nepřezkoumatelnost“ žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sdělil, že Oznámení o zahájení územního řízení na akci Rychta (dále jen „oznámení územního řízení“) bylo žalobci doručeno veřejnou vyhláškou, aniž uvádí, na základě jakých důkazů tak usuzuje. Žalovaný neuvádí konkrétní listiny ani odkazy v elektronickém prostoru, uvádí pouze obecné nepodložené tvrzení, že existuje nějaká písemnost v předmětném spisu, aniž určuje jaká. Ve spisu je určitý chaos, kdy se vyskytují listiny o oznámení územního řízení zcela bez zákonem daných náležitostí (bez data, podpisu, razítka) a zároveň se vyskytuje listina s nedostatečnými náležitostmi (s částí data bez letopočtu a nečitelným podpisem bez označení osoby, která úkon údajně měla provést), což dokonce žalovaný považuje za standardní (viz vyjádření žalovaného k žalobě 57 A 53/2014, správně: 57 A 53/2013, pozn. soudu). V elektronickém prostoru předmětné listiny nejsou (viz dále). Z důvodu neoznačení důkazů v napadeném rozhodnutí nemůže žalobce dostatečně přesně a určitě brojit proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí a je nucen si „domýšlet“ a podobně ani soud nemůže takovou věc právně vyhodnotit. Lze prohlásit, že žalovaný ignoroval názor soudu z rozsudku 57 A 53/2013: *„Dospěly-li tedy správní orgány k závěru, že žalobci bylo zahájení územního řízení oznámeno veřejnou vyhláškou, bylo jejich povinností tento svůj závěr v odůvodnění svých rozhodnutí řádně odůvodnit.“*

V části „IV. O doručení“ žalobce uvedl, že pokud soud nezruší napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, uvádí další důvody, kdy dovozuje a dokládá listiny, na které žalovaný a stavební úřad bez určení odkazují. V dalším se vychází ze skutečnosti o oznámení územního řízení. Stavební úřad byl povinen doručit oznámení územního řízení žalobci individuálně nebo veřejnou vyhláškou. Nestalo se tak ani jedním způsobem. Individuálně doručeno nebylo, což shodně tvrdí obě strany, rovněž není doklad o doručení. Doručeno veřejnou vyhláškou také nebylo. Existují dvě verze listiny o údajném vyvěšení oznámení územního řízení. Jedna zcela bez náležitostí (schází datum, podpis, razítko), druhá kde podstatné náležitosti scházejí (datum bez letopočtu, nečitelný podpis bez označení osoby, která úkon měla provést). Zákon požaduje zároveň zveřejnit oznámení územního řízení způsobem umožňujícím dálkový přístup. Nestalo se tak, na elektronické úřední desce města Tachov (dále jen „edeska“) listina nikdy nebyla. Konkrétně se jedná o stránky Městského úřadu Tachov <http://tachovmesto.cz/>, dále odkaz (cca uprostřed) *Elektronická úřední deska* (přímý odkaz na edesku je <http://www.mesto-tachov.cz/uredni-deska.html#pgml=1>), dále volba „aktuální (ne – prázdné políčko)“ výběrem roku 2008 a měsíce září (a volba dny „vše“ [neboť volba na jednotlivý den je nefunkční]) nalistujeme den 5. září 2008 (datum svěšení:

22. září 2008) *Oznámení zahájení územního řízení - Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice*, kdy toto sdělení postrádá vlastní úřední listinu (přílohu) Oznámení územního řízení, a není tak oznámením ve smyslu zákona. Ostatní oznámení na edesce přílohy obsahují. Tím je prokázáno, že žalobci nebylo oznámení o zahájení územního řízení doručeno žádným zákonem předvídaným způsobem.

Konečně v části „V. Nezákonnost“ žalobce namítal, že stavební úřad v usnesení nepravdivě prohlásil, že žalobci bylo doručeno veřejnou vyhláškou. Tvrzení nikterak nedokázal ani neodůvodnil. Proti obecnému nepravdivému nedokázanému prohlášení stavebního úřadu brojil žalobce v odvolání odstavcem, kde uvádí: *„Úvaha správního orgánu, že žadatel není účastníkem řízení, neboť byl vyrozuměn veřejnou vyhláškou a do řízení se nepřihlásil, je nezákonná a v důsledku správní orgán vydal rozhodnutí, které je v rozporu s právními předpisy a nezabýval se návrhem na obnovu řízení.“* Žalovaný při postupu odvolacího orgánu nedostál své povinnosti a porušil § 89 odst. 2 správního řádu, kdy se právě uvedenou námitkou žalobce vůbec nezabýval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval tvrzení stavebního úřadu, že žalobci bylo doručeno zahájení územního řízení veřejnou vyhláškou a odkázal neurčitě na existenci listiny, která toto stvrzuje. Žalovaný byl s argumenty žalobce, kterými se doručení veřejnou vyhláškou vyvrací, prokazatelně seznámen během sporu 57 A 53/ 2014 (správně: 57 A 53/2013, pozn. soudu), přesto si žalovaný dovolil prohlásit, že doručeno bylo. Na tomto místě nutno uvést, že žalovaný již postupuje vědomě nezákonně. Protože se žalovaný nezabýval dostatečně určitě námitkou žalobce v odvolání o tom, že nebylo doručeno veřejnou vyhláškou, byla tím zkrácena práva žalobce a žalovaný dospěl (záměrně) k mylným závěrům a vydal nezákonné napadené rozhodnutí. Žalovaný se nezabýval otázkou, že usnesení nemá náležitosti rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v usnesení nejsou uvedeny podklady, na základě kterých stavební úřad rozhodl. Není zjevné, jaké důkazy vedly stavební úřad k úvaze o doručení veřejnou vyhláškou. Žalovaný porušil svou povinnost uloženou § 89 odst. 2 správního řádu, neboť byl povinen se otázkou nedostatku podkladů pro vydání usnesení ze zákona zabývat. Nadto nedostatek podkladů měl za následek vydání nezákonného usnesení. Je jistě veřejným zájmem, aby při rozhodování státní správy byly dodržovány obecné normy spravedlivého procesu zaručeného ústavou, ve správním řádu uvedené § 3. V důsledku žalovaný rozhodl nezákonně a usnesení potvrdil. Žalovaný se nezabýval těžkou vadou řízení prvního stupně, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Vada řízení spočívá v upření procesních práv žalobci. S ohledem na předcházející průběh řízení stavební úřad označil překvapivě žádost o obnovu za právně nepřijatelnou. Stavební úřad přes svůj překvapivý názor neumožnil žalobci vyjádřit se k novému stanovisku a neumožnil žalobci, aby navrhl důkazy na svoji obhajobu a řádně hájil svá práva. Žalobce z důvodu procesní vady řízení nemohl uplatnit svá práva, nemohl uplatnit důkazy, které názor stavebního úřadu vyvrací. Konkrétně se jedná o výše popsané v čl. IV. O doručení. V důsledku stavební úřad tyto důkazy vůbec nehodnotil a vydal nezákonné usnesení. Žalovaný se byl povinen ze zákona zabývat těžkou vadou řízení prvního stupně, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, ale neučinil tak a následkem toho vydal nezákonné napadené rozhodnutí. Sám žalovaný způsobil těžkou vadu v řízení druhého stupně, kdy upřel žalobci procesní práva, neboť žalobci neumožnil navrhnout důkazy. Žalovaný věc se žalobcem žádným způsobem neprojednal, ačkoli potvrdil nepodložený názor stavebního úřadu o doručení veřejnou vyhláškou, proti kterému nemohl žalobce (ani v řízení prvního stupně ani v odvolání) dostatečně přesně brojít. Přičemž

z průběhu celého případu (absence důkazů ve správním rozhodnutí 1. stupně) s ohledem na zcela protichůdná stanoviska (zejména žalovaný v napadeném rozhodnutí neurčitě tvrdí, že existuje nějaká písemnost potvrzující doručení veřejnou vyhláškou a zároveň způsobem umožňujícím dálkový přístup, žalobce v žalobě ve věci 57 A 53/2014 /správně 57 A 53/2013, pozn. soudu/ dokazuje pravý opak) bylo zjevné, že k řádnému rozhodnutí ve věci a uplatnění práv žalobce je projednání nezbytné. Žalobce ani během řízení druhého stupně nemohl k názoru o doručení veřejnou vyhláškou navrhopat důkazy. Ani po vydání napadeného rozhodnutí se dostatečně přesně nedozvěděl, na základě jakých důkazů vznikl názor stavebního úřadu a žalovaného o doručení veřejnou vyhláškou. Teprve v této žalobě je žalobci umožněno předkládat důkazy na svoji obhajobu, byť jak dříve uvedeno, musí „dovozovat“, o jaké důkazy se jedná. Žalovaný porušil zákon, když upřel žalobci procesní práva navrhopat důkazy, tato vada řízení měla za následek vydání nesprávného (a nedostatečně přesně odůvodněného) rozhodnutí a z toho důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce zdůvodňuje svoji žalobu především tvrzením, že oznámení o zahájení územního řízení o umístění stavby mu nebylo doručeno veřejnou vyhláškou. K tomu žalovaný uvádí, že v případě postupu podle § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), se nejedná o doručování písemnosti veřejnou vyhláškou podle § 25 správního řádu, ale o sdělení informace o zahájeném řízení, a tato informace žalobci sdělena nepochybně byla i v tom případě, kdy na elektronické úřední desce nebyla jako příloha zveřejněna písemnost Oznámení o zahájení územního řízení. K existenci několika stejnopisů oznámení o zahájení řízení se žalovaný již vyjadřoval - tato skutečnost neznamená, že ve spise je k jednomu úkonu několik různých písemností ani to, že se jedná o nesprávný postup správního orgánu. Žalovaný zdůrazňuje, že i žalobce tvrdí, že nebyl účastníkem územního řízení. Pro posouzení jeho žádosti o obnovu tohoto územního řízení není podstatné to, zda se účastníkem řízení nestal nesprávným postupem stavebního úřadu, ale to, že tímto účastníkem nebyl. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci obnoví na žádost účastníka řízení. Pokud tedy podá žádost o obnovu řízení osoba, která nebyla účastníkem řízení, jedná se o žádost zjevně právně nepřipustnou a takovou žádost správní orgán podle § 45 odst. 3 správního řádu neprojednává a řízení o ní podle § 66 správního řádu zastaví. Stavební úřad tedy postupoval v souladu se správním řádem, když řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení zastavil. Podle názoru žalovaného je pro posouzení žalobcovy žádosti o obnovu řízení nerozhodné, jakým způsobem došlo k tomu, že se nestal účastníkem územního řízení o umístění stavby „Zázemí pro cyklisty a služby pro cestovní ruch v Tachově, Pobřežní ulici“. Podstatné je, že účastníkem tohoto územního řízení nebyl, což žalobce také tvrdí. Tato skutečnost byla důvodem pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a takto také stavební úřad zcela správně rozhodl. Další dokazování ohledně způsobu oznámení informace o zahajovaném územním řízení je pro posouzení věci nadbytečné.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že názory, které žalovaný uvádí jako nové ve vyjádření k žalobě, byl povinen zohlednit již na úrovni správního řízení a nyní je uplatnit nelze. Přesto se žalobce vyjadřuje i k nově nastoleným otázkám. Žalovaný svým postupem stvrzuje, že stavební úřad oznámení o zahájení územního řízení ve věci Rychta (dále jen „správní řízení“) nedoručil žalobci zákonem předepsaným způsobem, kdy na edesku neumístil předmětné oznámení, v důsledku toho stavební úřad neinformoval žalobce, jak mu ukládá § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny a touto procesní chybou znemožnil žalobci účastnit se správního řízení. V kontrastu s tím žalovaný tvrdí, že stavební úřad žalobce informoval o zahájení správního řízení v souladu s § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, aniž uvádí, jakým způsobem a které listiny pro to svědčí. Názor nelze přezkoumat a žalobce jej označuje za nepravdu. Žalovaný svévolnou konstrukcí tvrdí, že žalobce byl informován v souladu s § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny i v případě, že stavební úřad porušil povinnost uloženou § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, kdy předmětné oznámení nezveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup, tedy žalovaný píše účelové nepravdy. Žalovaný neuvádí, odkud pochází jeho názor, že žalobce tvrdí, že účastníkem správního řízení není. Názor nelze přezkoumat a žalobce jej označuje za nepravdu. Žalobce vždy uváděl, že účastníkem správního řízení je. Spor je mimo jiné o tom, že žalobce se za účastníka správního řízení považuje, kdy mu aktivní účast ve správním řízení znemožnil stavební úřad procesní chybou. Tedy to, že se žalobce chybou stavebního úřadu správního řízení nemohl účastnit, neznamená, že účastníkem správního řízení není. Stavební úřad ani žalovaný nikdy o účastenství žalobce ve správním řízení nerozhodli, a proto platí, že se žalobce za účastníka správního řízení považuje, neboť to vždy prohlašoval a doposud prohlašuje, a to tak důsledně, že se o tom vedou soudní spory. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce je účastníkem správního řízení a byl oprávněn podat žádost o obnovu správního řízení a stavební úřad a následně žalovaný byli povinni návrhu na obnovu vyhovět. Další úvahy žalovaného ve smyslu, že žalobce není účastníkem správního řízení, a úvahy z toho vyplývající žalobce označuje za nepravdu. Nelze přisvědčit ani názoru žalovaného, že pro posouzení žalobcoví žádosti o obnovu správního řízení je nerozhodné, z jakého důvodu jej stavební úřad a žalovaný za účastníka správního řízení nepovažují, neboť jsou povinni o účastenství žalobce ve správním řízení rozhodnout.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předně je nezbytné uvést, že na základě ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán.

V předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 31.3.2014, č.j. 57 A 53/2013-37, soud uvedl, že „Při vypořádání otázky, zda žalobce byl či nebyl účastníkem předmětného územního řízení, bylo nezbytné zabývat se tím, zda žalobci bylo zahájení řízení oznámeno a tedy dostal možnost ve smyslu ustanovení § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny písemně oznámit svou účast v řízení. Prvoinstanční orgán k tomu v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí pouze uvedl, že „při rozhodování stavebního úřadu bylo zahájení územního řízení a jeho rozhodnutí oznámeno veřejnou vyhláškou a žalobce se nepřihlásil jako účastník řízení. Jelikož žalobce není účastníkem řízení, je žádost o obnovu řízení právně nepřipustná a stavební úřad podle § 66 odst. 1 písm. b) řízení zastavil“. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „odvolatel nebyl účastníkem územního řízení, protože se postupem podle § 70 zákona č. 114/1992 do územního řízení nepřihlásil. V územním řízení, které bylo zahájeno dne 27.8.2008 podáním žádosti, bylo účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona oznámení o zahájení územního řízení v souladu s ustanovením § 87 odst. 1 stavebního zákona doručeno veřejnou vyhláškou, protože pro dané území je vydán územní plán. Podle ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění, je občanské sdružení oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup. Z tohoto ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny je zřejmé, že stavební úřad nebyl povinen občanskému sdružení Bobr Castor o.s. doručovat písemnou informaci o tom, že územní řízení bylo zahájeno. Tuto informaci občanskému sdružení sdělil veřejnou vyhláškou“. Podmínky, které musejí být splněny při doručování veřejnou vyhláškou, jsou stanoveny v ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé. V ustanovení § 70 odst. 3 věta druhá zákona o ochraně přírody a krajiny je na rozdíl od této úpravy stanoveno, že dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup. Dospěly-li tedy správní orgány k závěru, že žalobci bylo zahájení územního řízení oznámeno veřejnou vyhláškou, bylo jejich povinností tento svůj závěr v odůvodnění svých rozhodnutí řádně odůvodnit. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně tak jako prvoinstanční orgán, učinily závěr, že žalobci bylo zahájení územního řízení oznámeno veřejnou vyhláškou, tj. že byly splněny podmínky při doručení oznámení veřejnou vyhláškou, avšak již neuvedly, na základě jakých konkrétních listin či jiných důkazů mají za to, že je jejich závěr správný. V odůvodnění správních rozhodnutí tak v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu chybí uvedení podkladů rozhodnutí tak úvahy, kterými se správní

orgány řídily při jejich hodnocení. Vzhledem k tomu, že podstatnou část žalobních námitek představují žalobní námitky zpochybňující existenci věrohodných důkazů prokazujících závěr, že žalobci bylo zahájení územního řízení oznámeno veřejnou vyhláškou, resp. že zahájení územního řízení nebylo oznámeno způsobem umožňujícím dálkový přístup, nemůže soud z jejich pohledu přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť není vůbec zřejmé, o jaké důkazy se správní orgány při svých závěrech opíraly. Zda to byly důkazy žalobcem rozporované či důkazy jiné. Nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí tak brání věcnému přezkumu jeho zákonnosti. Soud nemůže nahrazovat činnost správního orgánu a teprve v soudním řízení dohledávat listiny, které by eventuálně skýtaly oporu závěru žalovaného“.

Žalovaný na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „ze spisu stavebního úřadu bylo zjištěno, že oznámení o zahájení územního řízení č.j. 1627/2008-OÚPRP ze dne 5.9.2008 bylo na úřední desce Městského úřadu Tachov vyvěšeno dne 5.9.2008 a sejmuto dne 22.9.2008. Ve spisu stavebního úřadu je dále doklad o tom, že oznámení o zahájení řízení bylo zveřejněno i způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to dne 5.9.2008. V souladu s ustanovením § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, mohlo občanské sdružení oznámit svoji účast v územním řízení do dne 13.9.2008, což neučinilo. Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že občanské sdružení Bobr Castor nebylo účastníkem územního řízení, jehož obnovu navrhuje, protože se postupem podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb. nepřihlásilo k účastenství v tomto řízení, ale neuvedl, na základě jakých konkrétních listin či jiných důkazů považuje svůj závěr za správný. Odvolací orgán zjistil, že ve spisu stavebního úřadu jsou listiny, které dokazují, že občanské sdružení Bobr Castor nesplnilo podmínky ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a o tato zjištění tedy doplňuje odůvodnění usnesení stavebního úřadu“. Na straně 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že „odvolací orgán v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu doplnil odůvodnění usnesení stavebního úřadu. Odvolací orgán tak postupoval, protože souhlasí s výrokem usnesení stavebního úřadu, ale odůvodnění tohoto usnesení považuje za neúplné. Odůvodnění doplnil odkazem na skutečnosti zřejmé ze spisového materiálu. Odvolací orgán tímto způsobem postupoval v souladu se základní zásadou činnosti správních orgánů zakotvenou v § 6 odst. 2 správního řádu, podle které je správní orgán povinen postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány“.

Žalovaný byl na základě předchozího zrušujícího rozsudku povinen uvést, na základě jakých konkrétních listin či jiných důkazů má za to, že byly splněny podmínky při doručení oznámení veřejnou vyhláškou, a současně úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení.

Žalovaný této své povinnosti nedostál. Namísto toho aby dnem jejího vydání, spisovou značkou, nebo číslem jednacím označil listinu, na základě které dospěl k závěru, že byly splněny podmínky při doručení oznámení veřejnou vyhláškou, pouze obecně konstatoval, že „ve spisu stavebního úřadu je dále doklad o tom, že oznámení o zahájení řízení bylo zveřejněno i způsobem umožňujícím dálkový přístup“, „ve spisu stavebního úřadu jsou listiny, které dokazují, že občanské sdružení Bobr Castor nesplnilo podmínky ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny“ či že „odůvodnění doplnil odkazem na skutečnosti zřejmé ze spisového materiálu“. Žalovaný tak nejen že porušil ustanovení § 78 odst. 5 s.r.s., když nerespektoval právní názor, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku,

nýbrž opět zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Není vůbec zřejmé, z jakých listin žalovaný vycházel, neuvedl jejich obsah, neuvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení.

Nad rámec shora uvedeného je znovu potřebné konstatovat, že podmínky, které musejí být splněny při doručování veřejnou vyhláškou, jsou stanoveny v ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé. V ustanovení § 70 odst. 3 věta druhá zákona o ochraně přírody a krajiny je na rozdíl od této úpravy stanoveno, že dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Zákon v ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu výslovně hovoří o zveřejnění „písemnosti“ nebo „oznámení“ též způsobem umožňujícím dálkový přístup. V dané věci bylo veřejnou vyhláškou doručováno „oznámení“, tj. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, a proto bylo nezbytné, aby toto „oznámení“, tj. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, bylo zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Přitom není možné dospět k závěru, že vzhledem k rozsahu Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008 (1 strana textu), nebylo možné tuto listinu zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup celý její obsah (viz. § 20 odst. 2 stavebního zákona).

Ve správním spise se nachází pouze výpis z webových stránek www.tachov-mesto.cz ze dne 10.11.2009, kde je krom textu „Domovská stránka/Informace o městě/Úřad občanovi/Úřední deska/Archiv dokumentů/2008/Září/Pátek 5. Září 2008/Oznámení o zahájení územního řízení/ - Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“ uveden pouze text „Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“.

Zmíněný výpis vůbec neprokazuje, že by Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008 bylo zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Nevyplyvá z něho totiž, že by krom textu „Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“ bylo zveřejněno i Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008. Tento závěr je zcela v souladu se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. soud přistoupil i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud

současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII. Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč. Soud naopak žalobci nepřiznal „3x náhradu hotových výdajů žalobce ve výši paušální částky určené § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif“, neboť žalobce nevyčíslil a nedoložil vynaložení jakýchkoli hotových výdajů. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze závěrů, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 25. srpna 2015, sp.zn. 6 As 135/2015 – 79, který v bodech 20 a 21 uvedl: „Dále Nejvyšší správní soud řešil otázku, zda není potřeba příslušná ustanovení s. ř. s. interpretovat souladně s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 ze dne 7. října 2014 (275/2014 Sb.) týkajícím se rovnosti účastníků civilního řízení a práva nezastoupeného účastníka řízení na paušální náhradu hotových výdajů. Shledal ale, že tomu tak není. Ústavní soud v citovaném nálezu prováděl interpretaci ustanovení § 137 občanského soudního řádu v tehdy účinném znění, nikoliv interpretaci soudního řádu správního. Řada argumentů nadnesených Ústavním soudem není pro oblast správního soudnictví využitelná. Zejména je nutno poukázat na to, že Ústavní soud shledal existenci nepravé (teleologické) mezery v právu, kterou byl nucen výkladem pomocí analogie zaplnit, v tom, že je porušena rovnost účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Měl přitom na mysli rovnost stran konkrétního sporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. března 2015, č. j. 6 Ads 299/2014 - 25 vyjadřující se k dílčí otázce, zda citovaný náleze Ústavního soudu dopadá na věci sociální péče souzené ve správním soudnictví). Ve správním soudnictví přitom panuje konstantní judikatura, podle níž se žalovaným náhrada nákladů řízení zpravidla nepřiznává, a to ani tehdy, nechají-li se zastupovat advokátem (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, popř. nedávné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47 a tam citovanou judikaturu). Stejně tak míří čistě jen do oblasti občanského práva úvaha Ústavního soudu, podle níž interpretativní výrok II citovaného nálezu představuje „alespoň dočasné řešení systémového problému české justice, tedy motivace ‚velkých hráčů‘ sériově žalovat ‚malé hráče‘.“ Z citace je zřejmé, že Ústavní soud sám vnímal svůj náleze jako překlenovací. Nejvyšší správní soud vzal proto dále v úvahu fakt, že po vydání citovaného nálezu Ústavního soudu nabyla účinnosti novela občanského soudního řádu (zákon č. 139/2015 Sb.), která daný problém vyřešila pro oblast obecného soudnictví (viz výše citované novelizované znění § 151 odst. 3 občanského soudního řádu). Ačkoliv si zákonodárce musel být vědom toho, že soudní řád správní obsahuje svébytnou úpravu nákladů řízení, k jeho novelizaci v tomto směru nepřistoupil. Tím se jen potvrzuje úvaha, že důvody, pro které Ústavní soud využil v občanském soudním řízení ústavně konformní výklad pomocí analogie, nejsou plně přenositelné na řízení podle soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že za současného stavu právní úpravy nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (potažmo v jiných případech žalobci) náhradu nákladů řízení stanovené paušální částkou podle advokátního tarifu, nýbrž

musí i nadále vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže“.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. ledna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová